

KAROL SIDON

významný představitel židovské obce / vrchní
zemský rabín / úspěšný spisovatel a dramatik

„Po absolutoriu jsem se přihlásil na FAMU. Původně jsem chtěl dělat medicínu, ale to mi zadržela paní ředitelka, vzhledem k tomu, že jsem se neslavně pokoušel utéct do Německa.“

maturoval v roce 1960

KAROL SIDON

Jan Kindl (odmaturoval v roce 2017)

Řekněte nám ve zkratce, co se dělo, když jste opustil Ohradní...

Po absolutoriu na Ohradní, to byl rok 1960, jsem se přihlásil na FAMU, kde jsem šel do nultého ročníku. K tomu je nutno říct, že já jsem původně nechtěl studovat FAMU. Původně jsem chtěl dělat medicínu, ale to mi zatrhla paní ředitelka, vzhledem k tomu, že jsem se velice neslavně pokoušel utéct do Německa. Po vystudování FAMU jsem rok pracoval v rozhlasu, dělal jsem dramaturga ve studiu Jiřího Trnky, v roce 1968 jsem redigoval časopis Literární listy. Tou dobou už jsem vydal svoje dvě první knížky - Sen o mém otci a Sen o mně. Koncem roku 1976 jsem podepsal Chartu 77, po čemž následovalo poměrně těžké období - byl jsem opakovaně na krátkou dobu ve vězení a nakonec jsem si dal říct a emigroval jsem do Heidelbergu. Tam jsem začal studovat na vysoké škole židovských studií a to do roku 1990, kdy jsem se vrátil do Prahy. Vzápětí jsem ale odjel do Jeruzaléma dostudovat na rabína. Od roku 1992 působím zde v Praze. Dříve jsem byl vrchním pražským rabínem, teď už jsem jen vrchní zemský rabín.

V čem spočívá funkce rabína v rámci židovské obce?

Židovská obec si volí představenstvo, které si zase na omezenou dobu volí předsedu. A to představenstvo má také právo si vybírat rabína, jemuž obec předává právo rozhodovat o věcech, které se týkají náboženství - čili vlastně výuky, vzdělávání, co se smí a co se nesmí dělat. Také je v kontaktu s lidmi, kteří se na něj obracejí se svými problémy, vyučuje, píše, připravuje si kázání. Prostě má

co dělat. Chtěl jsem tedy říct, že obec má dvě hlavy - jednak předsedu obce voleného vždycky na určitou dobu a jednak rabína, který je vlastně zaměstnancem obce. Ta je ale, dokud ho nevyhodí, nucena plnit jeho příkazy, které se týkají náboženské problematiky.

Máte nějaké vzpomínky na studium na gymnáziu Ohradní?

Vzpomínám si, že nás učili ještě takoví ti profesori ze „staré školy“. Například pan profesor Fulín, kterého jsme měli na matematiku a geometrii. To byl úžasný člověk, který si sebe sama jakožto matematika nesmírně vážil. Hned když jsme nastoupili na školu, tak prohlásil, že u něj na jedničku umí jen pánbůh a on sám. Dvojku mohli očekávat jen ti nejlepší a trojku už ti slušní studenti, mezi ty už jsem tedy patřil i já. Ovšem ne hned, vzpomínám si, že na začátku jsem měl z obou předmětů čtyřku.

A myslíte si, že studium na Ohradní vám dalo impuls k tomu co dělat dál?

Jo! Víte, tam byla jedna profesorka na němčinu a ta se snažila dělat něco mimo to, co se smí, resp. co se tehdy smělo. Například udělala pořady americké poezie. To si vzpomínám, že jsem tam říkal nějakou báseň od Langstona Hughese a bylo to hrozně fajn, protože jsme se tak něco dozvěděli o literatuře, co nebyla v osnovách.

Jaké máte plány do budoucna?

V březnu 2017 bude vycházet čtvrtý díl mé knihy (románová tetralogie Kde lišky dávají dobrou noc).

Kdybyste měl porovnat možnosti vaší generace a generace dnešních studentů...

Samozřejmě ta šíře informací, které člověk může dneska získat, je mnohem větší. O to komplikovanější ale může být: vybírat si. Například já jsem začal reálně objevovat literaturu, až když jsem se dostal na FAMU. Z toho, co my jsme se učili, si člověk obrázek o celkové světové literatuře moc udělat nemohl, takže vlastně až v tom nultém ročníku jsem byl poučen o tom, že existují básníci, jako byli Verlaine a Rimbaud, nebo třeba surrealisté. Ale z těch hodin na gymnáziu se toho člověk moc nedozvěděl.

Máte něco, co byste chtěl vzkázat našim studentům? Nějaké vaše životní motto?

Já mám jedinou věc, kterou bych mohl doporučit všem studentům. Aby využili té doby, těch hodin, kdy studují. Protože to, co člověk pochytí během hodin, už se nemusí učit sám. Když je pozorný a má zájem. Takže to chce vzbudit v sobě zájem o učení a také ctít svoje profesory. Pokud se na ně někdo kouká z patra a říká si: „Nemá smysl tě tu poslouchat, radši si budu číst pod lavicí něco, co mě baví,“ tak je to škoda toho času, který člověk vlastně profláká a pak to musí horko těžko dohánět před zkouškami.

Co byste popřál naší škole?

Minimálně dalších osmdesát let!

Karol Sidon

Je významným představitelem české židovské obce, vrchním zemským rabínem, dříve byl vrchním rabínem Prahy. Je také úspěšným spisovatelem a dramatikem. Byl oceněn Řádem Tomáše Garriguea Masaryka za podepsání Charty 77 a za disidentské aktivity během doby komunistického režimu.